

Reviure

Hi ha verbs transitius, hi ha verbs intransitius i n'hi ha que són alhora transitius i intransitius, és a dir, que es poden usar com a verbs transitius i com a intransitius. Aquest fet, aquesta distribució dels verbs en aquests tres grups —en realitat, es tracta d'una distribució més complexa, però ara ens interessa de posar en relleu la que es resol en aquests tres grups— pot semblar a alguns una cosa arbitrària, especialment quan afecta els casos conflictius, objecte de freqüent vacil·lació o d'error, que són, és clar, els que originen una exposició teòrica com la que acabem de fer, però si hom l'aplica als verbs que coneixen un ús segur, exempt de vacil·lacions, s'adona que no es tracta sinó d'un fet de llenguatge més, no més arbitrari que qualsevol altre.

Com a exemples d'aquests tres grups de verbs a què ens hem referit, podem esmentar els tres següents, pertanyents a un mateix camp de significació: «revifar», «reviure» i «ressucitar». «Revifar» és un verb transitiu, «reviure» és un verb intransitiu i «ressucitar» és alhora transitiu i intransitiu: «Els aires

de muntanya van revifar el convalescent», «Sota el seu impuls van reviure les ciències i les arts» i, alhora, «Jesucrist va ressucitar Llätzer» i «Jesucrist va ressucitar el tercer dia».

Observem sovint l'ús del verb «reviure» en frases com «Volem reviure la nostra Cora», «Desitjaven reviure les activitats culturals», «Cal reviure les entitats ciutadanes», és a dir, com si el verb «reviure» fos un verb transitiu, talment com «revifar» o «ressucitar». Però, com hem dit, aquest verb és sempre intransitiu, tal com ho són, per exemple, «caure» o «caminar»: així com no diem «El vaig caure» o «Em va caminar», sinó «El va fer caure» i «Em va fer caminar», no podem dir, en bon llenguatge, «El va reviure» sinó «El va fer reviure». Anàlogament, doncs, cal recórrer al verb «fer» per tal de donar valor transitiu a les frases abans indicades: «Volem fer reviure la nostra Cora», «Desitjaven fer reviure les activitats culturals» i «Cal fer reviure les entitats ciutadanes». Un verb com «ressucitar» admet un doble tractament: «Va

ressucitar» i «Allò el va ressucitar». Però perquè un verb com «reviure» pugui tenir valor transitiu ha de formar una perífrasi amb el verb «fer», i perquè un verb com «revifar» pugui tenir valor intransitiu ha d'ésser usat pronominalment: «Va reviar» i «El van fer reviar», «El van revifar» i «Es va revifar».

Tanmateix, i malgrat que els nostres repertoris lexicogràfics no en diuen res, creiem que existeix un cas d'admissibilitat del verb «reviure» com un verb transitiu: amb un complement acusatiu que designa un lapse de temps, una circumstància, etc. Així com s'admet aquest ús transitiu per al verb «viure», que el Fabra exemplifica amb la frase «Viure una vida tranquil·la», entenem que és també admissible el del seu compost: «Va reviure les hores passades al seu costat». Però es tracta, és clar, d'un cas especial —per això hem parlat de la complexitat de la distribució dels verbs en grups d'aquesta mena—, que no contradueix res del que acabem d'exposar.